

Rekli so mi ...

*Rekli so mi, da sem rojen z bolečino; a jaz tega ne vem.
Rekli so mi, da je težko živeti; a jaz tega ne razumem.
Rekli so mi, da ljubim s telesom; a jaz tega ne znam.
Rekli so mi, da me bo smrt uničila; a jaz ne mislim tako.*

*Rekli so mi, da vse poraja se iz ljubezni; to vem.
Rekli so mi, da živeti je lepo; to razumem.
Rekli so mi, da ljubim s srcem; to znam.
Rekli so mi, da smrt ni konec; čakam na to.*

*Rekli so mi, da sem rojen v grehu; a jaz tega ne vem.
Rekli so mi, da vse v življenju se konča; a jaz tega ne razumem.
Rekli so mi, da ljubiš tako, da kupuješ vse; a jaz tega ne znam.
Rekli so mi, da smrt vodi v temo; a jaz ne mislim tako.*

*Rekli so mi, da z rojstvom popraviš napake; to vem.
Rekli so mi, da je življenje brezmejno; to razumem.
Rekli so mi, da ljubiš tako, da podarjaš vse to; to znam.
Rekli so mi, da smrt svobodo rodi; čakam na to.
Rekli so mi ...*

- Milan Nikolić Izano

Na tem svetu SE BORIMO ZA PREČIŠČENJE *svoje duše*

V Slovenijo decembra po prvem toplem sprejemu že drugič prihaja Milan Nikolić Izano, priljubljeni srbski pisec duhovne in ezoterične literature, mednarodni predavatelj, avtor šestih knjig o ljubezni in skrivnostih človekovega življenja. Izano širi dragocena znanja naših prednikov, tolmači simbole in skrivnosti števil ter starodavnih svetih besedil. Izzivi današnjega časa so veliki; človeka je treba pripeljati nazaj k svoji duši in njegov prvenec Lanac ljubavi – OGRLICA LJUBEZNI, spisan že leta 2010 in prvič izdan leta 2012, počne prav to. Človeka pelje k izvoru.

Zgodba glavnega junaka, ki v sebi spaja vseh pet elementov – zrak, zemljo, vodo, ogenj, da pride do etra –, je postavljena v pradavna stoletja, seveda v čas vojne; a za zgodbo se odkriva duhovna plat, dragocena in nujna za sodobnega človeka.

Duhovna pravljica Ogrlica ljubezni, ki je, kot pravi Izano, nastala prav v upanju, da bo v novi dobi prevladala vera ljubezni, bo kot prva iz niza avtorjevih knjig izšla pri Založbi Chiara.

OGRLICA LJUBEZNI

To je obredno pisanje. Pojdite skozenj pozorno, počasi, čutite vsako besedo, drugače pri tovrstnih dejanjih tako ali tako ne gre. Zahteva vso našo pozornost, tukaj in zdaj. Nagrada sledi: v pisanju znaš vedno več sledi sebe samega. Uzreš, kdo si TI. Več si ne moremo želeli niti prejeti.

Kot pravi avtor, kako priti do teh odgovorov: "Preprosto, obdrži stalno sedanjost, takšno, kot je ta trenutek, zdaj."

S temi besedami je glavnemu junaku odgovorila njegova ljuba Mariam, mati njegovih otrok, ko se je po sedmih letih bojev (smo pa le v pravljici) vrnil k njim (potem ko je premagal beštije, ki nam pijejo svetlobo). In to je lahko "v nekaj besedah, v katerih so strnjena vsa ta leta mojega tavanja in iskanj", odgovor za vsak dan tudi za nas. V Ogrlici ljubezni.

Priljubljeni srbski pisec in duhovni učitelj povzame: "Vsi mi smo svetlobna (energijska) bitja, deli Enega, in na tem svetu se borimo za prečiščenje svoje duše. Moj junak to tudi stori – bomo tudi mi? Telo, dušo in um napolnimo z ljubeznijo, zadovoljimo se z majhnimi stvarmi ter se prepustimo čustvom in občutkom. In kar se tiče

Tekst:
MILAN NIKOLIĆ
IZANO,
prihaja v Slovenijo, kjer ga
že težko pričakujejo
njegovi bralci

občutkov – pri tem sem imel v mislih naših pet čutov, s pomočjo katerih ustvarjamo stik z zunanjim svetom (z naravo), a šele ko se ga dotaknemo in ga občutimo z dušo. Kar pa se tiče čustev – ta po mojem služijo za stik z našim notranjim svetom, nameščenim v srcu. Naj ti dve zadevi postane naša šesta čut in naj nam poenotita srce in dušo. To sporočilo nam

pošilja tudi stari hrast, drevo življenja ali življenje samo v tej zgodbi. Postanimo boljši ljudje – takšni, da bomo bližje drug drugemu; takšni, da bomo iskreno občutili. Spremenimo ta surovi sedanji svet, svet industrijsko-tehnološkega materializma, v neki novi svet – svet univerzalne tehnološke kozmične duhovnosti."

Začarana dežela

Balkan – Alkan (odlomek iz knjige)

Začarana dežela, s treh strani obkrožena z morjem, eno od najbolj nenavadnih območij tega sveta. Tu so se skozi stoletja rojevale in umirale civilizacije ter najmočnejše vojne sile, ki so jih z lahkoto ustvarjali Angeli in Demoni. Zdi se, kot da večni boj med dobrim in zlim, med ljubeznijo in sovraštvom, ni mogel nikjer najti bolj ugodnega teritorija od tega podnebja. Se ti na nebu igrajo z nami – ali enostavno vsakdo pride na vrsto in se ve, kdaj kdo seje in kdaj žanje? Katerokoli seme že pade, se zlahka prime, ne rabi ne vode ne Sonca. Samo dobro je treba pomešati in ga razmetati. Mislim – semena je treba premešati, ker ne moreš na tako velikem in plodnem prostoru posejati samo ene vrste. Zaželeno je, da obstaja več sort, in ... pogledj, številna plemena, narodi, religije, države, vojne, sreče, trpljenja ... in kdo bi mogel naštetiti vse občutke in čustva, ki izpolnjujejo ljudi, ki živijo na tem plodnem, obdelanem vrtu.

Tile gori se lepo zabavajo. Veste, oni nimajo življenjske dobe, kot jo imamo mi, mali smrtniki, njim čas mineva veliko počasneje, kot mi to lahko razumemo;

vprašanje je, ali zanje čas sploh obstaja. Za nas pa je ta čas kot kri, ki je odtekla v nepovrat.

Se rodiš se ne, pa že občutiš vetrove usode, kako gubajo tvoje telo, in že takrat dojameš, da se ti približujejo nevihte in grmenja. Na obrazu se ti vidi tako dobro kot zlo, v sebi pa nosiš tako ljubezen kot strah: le da ne veš, kaj od obojega te bo prevzelo, niti kdaj se bo to zgodilo. Vsa nasprotja, ki jih nosiš v sebi, ustvarjajo vrtnec, iz katerega bo prej ali slej moralo priti nekaj na površje. Takrat se zaveš, da si ostal sam in da le ti lahko izbereš pot, po kateri boš šel, v spraševanju samega sebe z življenjskim vprašanjem: "Naj grem po poti, po kateri gredo Angeli, ali po poti, po kateri hodijo Demoni?"

Oni pa samo kockajo, igrajo se z nami, da bi videli dokončno izbiro; koliko je bilo dobrih in koliko je bilo slabih. Kaj je zmago, dobro in ljubezen ali strah in sovraštvo.

Tako sem včasih mislil. Verjel sem, da imam življenje v svojih rokah in da so Angeli na moji strani. Varljiva moč uma, kača pretkana, skrita pod kamnitim srcem, me je počasi obvladovala. Premamila me je, da verjamem, da so me zvesti varuhi izdali. Pa sem šel z Demoni. Nisem hotel poslušati

svojega Angela. Ogorčen sem bil, pregнал sem ga od sebe. Demoni so me navdušeni sprejeli, ves moj strah so spremenili v bes in sovraštvo. O, kako sem bil močan! Nibče mi ni mogel tega vzeti! Bolečina in žalost sta mi upepelila dušo, tu ni bilo prostora za svetlobo. Šel sem po poti, ki je pot Demonov.

Zdaj, ko me več ni, vem resnico. Mor-da bom koga razočaral, a vsi sledimo samo Angelu. Na nebu ne obstaja nikakršna igra, tam so samo Angeli, Demoni pa so tu, v nas. Vedo, da nas ne morejo imeti, da tisto, kar jih najbolj boli, prihaja od zgoraj, iz Vsemirja. Njihove zmožnosti in moči so omejene, oni ne morejo obrzdati te sile. Ne morejo ustaviti ljubezni. Edino, kar lahko storijo, je, da v našo dušo in telo navržejo strah. Tako nas imajo zaslužnjene na tem svetu, v zablodi, da lahko naš strah prevlada Božansko Ljubezen. Kakšna je moč demonskega človeka v primerjavi z močjo Boga in njegovih glasnikov Angelov? Prav takšen je tudi odnos med strahom in ljubeznijo. Zato ljubezen vedno premaga strah in vse, kar ta nosi s sabo: sovraštvo, zavist, poblep ... Ko ljubezen svore poslednje koščke strahu, se Demon umakne in od nas ostane samo prah, ki ga Angeli vrnejo v nebo, ga prečistijo in spet razmečejo po svetu. Da, ta prah je čista ljubezen, in to smo mi.

To je moja zgodba ...

“Življenju sem se smejal v brk” (pisec o piscu)

V tem današnjem surovem svetu smo talci različnih lažnih prerokov, ki sebe prepričujejo, druge pa spretno nalažejo, češ da samo oni vedo za “skrivnost” tega sveta. Zasipljejo nas s pisanim dežjem besed in nas učijo, kako čim boljje prodati in unovčiti obraz in telo. Mi pa naivno verjamemo v lahko prebavljivo laž in poskušamo trgovati – tako da se prodajamo ali kupujemo drug drugega. Pri tem še upamo, da bomo za vse to plačali neko nepomembno in nizko ceno.

A trgovina ima – kot tudi vsi drugi posli – svoje skrivnosti: kako biti uspešen, da si prvi v vsem, da si vedno poln idej in da znaš na pravem mestu v pravem trenutku izvleči asa iz rokava. Seveda je za kaj takega potreben tisti znameniti duh divje zveri, ki v vsakem trenutku ve, kje se nahaja plen in kako priti do njega.

Nisem hotel poslušati svojega Angela. Ogorčen sem bil, pregnal sem ga od sebe. Demoni so me navdušeni sprejeli, ves moj strah so spremenili v bes in sovraštvo. O, kako sem bil močan!

Tako ali podobno lahko stari trgovci pojasnijo svoje poslovne uspehe. Hvalili bodo svojo pretkanost, pripovedovali razne zgodbe o tem, kako so bili v svojem življenju vedno pripravljene “zgrabiti” v pravem trenutku. Naučili te bodo najbolj preprosto zadevo, ki jo ve vsak trgovec:

“Zdaj, ko si v trgovini (življenju), moraš paziti, ker so vsenaokrog tebe zveri. Bodi pretkan kot lisica in pogumen kot volk. Nauči se brati

druge, svoje misli pa skrivaj pred vsemi. Nikomur ne verjemi in poslušaj samo tisto, kar slišiš v sebi. To je edini način, da ti uspe v življenju (trgovini).”

Leta sem bil prepričan, da je to ta smer, ki vodi k uspehu. Samega sebe sem hvalil, kadar koli mi je uspelo zaključiti kakšen posel. Mislil sem, da sem na pravi poti in da je to zasluga samo mojih idej in trgovske pretkanosti. Življenju sem se smejal v brk; bilo je moje in samo moje.

POTRUDIL SE BOM,
DA VAM V NASLEDNJIH VRSTAH
DOKAZEM,
DATO NI TOČNO.

Rojen v srcu Srbije, s tisočletnim rodovnikom srbskih prednikov, sem nosil v sebi drobno skrivnost. Veste, po materini strani imam cincarsko kri. Pred približno tristotimi leti so prišli predniki moje matere iz Atike v Šumadijo. Prababica je živela devetdeset let in vztrajno nam je nosila med čebel, katerih poreklo je vseskozi hvalila. Prinesli so jih njeni pradedje iz Atike. Vse ženske v družini so od nje dobivale mlade sadike in

njihova dolžnost je bila prenesti mladim rodovom mediteranske sadeže, pomaranče in limone. Moji materi je v hiši dolgo uspevalo vzdrževati limonino drevo, ki je vsako leto obrodilo po dvajset prelepih dišečih plodov.

Po petnajstih letih je limonino drevo tako zraslo, da se je v hiši pojavila dilema: ali mi ali drevo! Nekdo med nami bi moral zapustiti dnevno sobo! Kot pravi atenski bojevnik se je limona žrtvovala za mir v družini. Še nekaj let se je borila, in čeprav smo jo skušali skriti pred zahrbtnimi sovražniki, zimskim hladom in njegovimi ostrimi ledenimi meči, je pospešeno, a dostojanstveno dočakala svojo poslednjo pomlad in prve žarke ljubljene Sonca, da se je poslovila od nas.

Usoda in genetika sta me določili, da vstopim v te nemirne trgovske vode, ni mi bilo treba dolgo čakati. V enaindvajsetem letu sem bil poslovodja v firmi svojega strica, in – brez lažne skromnosti – dobro mi je šlo.

Kot vam je znano, ti na tem nemirnem Balkanu vedno kdo poskuša pokazati pravo pot. Nekdo te želi naučiti, kako se ubija in sovraži, tisti drugi, bolj "civiliziran", pa ti pravi, da se ne razlikuješ od divje zveri. Strpa te v kletko, da strohniš v njej, postaneš mali mucek, ki ga bodo uporabili samo za varovanje svojega dvorišča pred raznimi "podganami", ki prihajajo od vsepovsod.

KAJ SEM PA HOTEL? PREPROSTO, REKEL SEM JIM, NAJ POZABIJO NAME.

Nič v življenju ni po naključju; pa sem se znašel v Grčiji, na Kreti. Moje prepričanje, da bom tem daljnim sorodnikom hitro pokazal, kako se prava trgovska duša nikoli ne izgubi, se je izkazalo za zmotno. Moral sem na usposabljanje, in sicer najprej po najnižjih možnih trgovsko-storitvenih dejavnostih. "Kelnaril" sem po restavracijah in kavarnah, in če se mi je še tako zdelo, kako ponižujoče je to zame, lahko zdaj rečem, da so bila to morda moja najlepša leta.

Hotel sem nekaj več, in čez nekaj let mi je uspelo tudi tu na Kreti, da sem vstopil v ta začarani svet trgovine. Dobro je šlo. Uspehi so se vrstili. A hudič ne da miru, željan je slave, zahteva jo, ne da bi vprašal za ceno. Primerilo se mi je, da sem hodil na sestanke teh prej omenjenih "volkov skušnjavcev", ki ... kot da so gledali skozme. Nezadovoljen sem se vračal domov in noči brez sna pretuhtal o tem, kako so oni prišli do te meje moči, da me preberejo z enim običajnim pogledom. Zdelo se mi je, da so vedeli celo to, kaj sem tistega dne zajtrkoval. In tudi jaz sem želel biti takšen.

Poizvedoval sem, kje je taka šola, kjer se naučiš tega. Na srečo se na

tem našem krasnem svetu vedno najdejo ljudje, ki te posvetijo v razne skrivnosti, tako da mi je z njihovo pomočjo uspelo izvedeti tudi to znamenito skrivnost. Vse je v genih, Grki so trgovci že zadnjih tri tisoč let. Potrpežljivi so in žilavi kot oljka ter vztrajni kot predator, ko lovi plen. Dojel sem, da je vse precej preprosto in da tudi sam nosim v sebi del teh predkrščanskih genov. Nisem imel oljke, a tista herojska limona to zlahka nadoknadi. Edino za te divje zveri mi ni bilo jasno. Tu, na Kreti, je samo tu in tam kakšna kačica in kakšen malo večji glodalec. Odnehal sem z iskanjem teh zveri, držal se bom srbskih volkov, rešeno! Tako je tudi bilo. Pa sem še jaz postal grabežljiva divja zver, ki lahko prebere tisti toast, ki si ga pojedel pred sestankom z mano. O, kako sem bil ponosen!

IN POTEM – SE ZGODI. VSE SE JE V TRENUTKU ZRUŠILO, NIČ NI BILO VEČ TAKO, KOT JE BILO VIDETI V RESNIČNOSTI.

Gazda hotela, ki smo ga opremili, je bil nek dobro stoječi osemdesetletni starec. Posle je predal sinovom in hčeram, a je še vedno imel zadnjo besedo. Simpatičen sem mu bil in ob kavi mi je z veseljem cele ure pripovedoval, kako je pridelal in vzpostavil ta svoj mali imperij treh hotelov. Požiral sem njegove besede in se smejal raznim dogodivščinam iz njegovega burnega življenja. Nič nisva dorekla do konca in nisva dokončala vseh teh poslov – a saj ni važno, še vedno ga imam rad. On in njegova zgodba sta zaslužna za to, da sem prišel do velikega odkritja.

Zgodba se začne takoj po državljanski vojni v Grčiji, nekje okoli leta 1950. Kot se je opisoval, je bil

takrat ubožen, shujšan in lačen, v raztrganih hlačah in srajci. Na čevlje ni mogel niti pomisliti. Na mladem in podhranjenem oslu je pohajal po otoku, zapuščenem in izmučenem od vojne, in fantaziral o svoji bližnji in daljni prihodnosti. Voden skozi podzavest in usodo se je znašel na tem mestu, kjer so zdaj njegovi trije ogromni hoteli. Trava je bila gosta in visoka, osel je užival na paši. Doma tako ali tako ni bilo hrane zanj, pa ga je pustil, naj si dobro nahrani svoj sestradani želodec. Iz sedla je skočil v visoko travo in od takrat do dneva današnjega se spominja te ostre bolečine, ki je v sekundi prešla od stopala leve noge do slednjega živca v malih možganih. Od solz ni mogel niti gledati, čutil je le, da je nekaj hladnega in težkega zagrabilo njegovo nogo. Nekako se je zbral in v strahu spustil pogled k svoji bolečini. Pozabljena v vojni je trizoba pohodna mina dotlej brezbrizno ležala v travi, zdaj pa je s svojimi tremi jeklenimi rezili prebila njegovo nezavarovano stopalo. Naj je bilo to po naključju ali namerno, da je nekdo narobe postavil mino, a za njegovo boso nogo so bili njeni ostri zobje, ki so štrleli iz zemlje, namesto da bi bili zapičeni vanjo, lahek plen. Prvo, kar mu je prišlo na misel, je bilo, da čim prej odžene osla čim dlje od sebe. Revez, v najtežjih trenutkih je skušal zavarovati svojega ubožca. Osel pa je bil v svojem svetu, zdelo se mu je, da se mu smehlja, počasi se je obrnil in se v miru pasel naprej. Misli, ki so mu švigale po glavi, so se mu zarezale in v srce in v možgane. Bal se je – kako naj to izvleče? Z leve roko ni zmogel, a odganjal je možnost, da jo potegne z desno. Kaj pa bo, če izgubi desnico, je pa že boljše, da levico! Pol ure se je mučil, nato pa se je odločil, da zagrabi mino z

Ko ljubezen scvre
poslednje koščke strahu,
se Demon umakne in od
nas ostane samo prah, ki
ga Angeli vrnejo v nebo, ga
prečistijo in spet razmečejo
po svetu. Da, ta prah je
čista ljubezen, in to smo mi.

obema rokama, pa kar bo, pa bo. In mu je uspelo, počasi je zlezel na osla in šel zacelit rane. Vse drugo je zgodovina. Zdaj z mano pije kavo in si zadovoljno suka brke ter uživa v svojem malem cesarstvu.

Gotovo se sprašujete: "Kaj ta piše, gotovo se mu je zmešalo, kako lahko zaradi take zgodbe spremeniš stališče o trgovini (življenju)?"

Res, in še divjo zver najdete v tej zgodbi!

Edina žival je mladi osel. Morda je bil malo kratkoviden, tiste mine ni niti videl, a je bil JASNOVIDEN; čutil je, kaj misli gospodar, in ga je pripeljal tja, kjer bo imel petdeset let pozneje tri hotele. Ni se ne prestrašil in ni pobegnil, pač pa je mirno počakal, ker je VERJEL, da bo njegov gospodar varno izvlekel to mino in spet stopil na noge. LJUBIL je svoje-ga gospodarja, ker ga je hotel odgna-

ti in zavarovati pred eksplozijo, ko je mislil bolj nanj kot nase.

Veste kaj, če lahko osel zbere v svojem srcu svetlobo in vso modrost tega sveta, ko tako bere prihodnost, pa se naj jaz postaram kot divja zver, da berem druge, samemu sebi pa ostanem neznanec?

V trgovini ali v življenju ne šteje, koga imaš ob sebi, divjo zver ali osla, kakšne gene imaš in koliko si star. Šteje le, da tvoje misli prinašajo VIZIJO (UPANJE) in da VERJAMEŠ vanje. Ne poslušaj ničesar, kar prihaja iz tebe, vse dokler ti v srcu ne zatrepeta svetloba. Takrat pa se predaj tej moči nad zvezdami, napoji in nahrani dušo in telo z njenim edinim sporočilom, ki ga ima zate, in to je LJUBEZEN.

Prišel je čas, ko ne iščem več uspeha v življenju zunaj sebe, pač pa v sebi, tako da pred vsakim sestankom

svoj um, dušo in telo napolnim z ljubeznijo, pa naj gledajo skozme kolikor hočejo.

Z upanjem v vero ljubezni,
Milan Nikolić Izano

Opomba: Za tiste, ki mislijo, da je bil osel samo osel – oziroma neumen. Doživel je globoko starost, zaplodil na ducate potomcev ter užival v zdravi kretski hrani (travi), medtem ko je gledal, kako traktor opravlja njegovo delo. **S**

**Vabljeni na predavanje avtorja
v Medvode in Novo Gorico, 11. in
12. decembra, ob 18. uri. Predhodne
prijave pošljite po elektronski pošti
na naslov: kompas.usoda@gmail.com.**